

Les babutxes

El vell mercader tenia el rostre colrat, creuat per solcs profunds en els quals es podien endevinar anys d'abaltiment. En veure'm entrar, em va mirar desganadament i me les va oferir. –Per a tu– em va dir. Jo vaig agafar aquelles babutxes i, sense pensar-ho, vaig ficar-les a la bossa. – Filla meva també en té – em va dir mostrant un somriure desdentegat. No recordo haver-les pagat.

Només més tard, en arribar a l'hotel, em vaig adonar que tenien un petit taló, folrat de la mateixa seda blava. Vaig somriure. Aquell vell m'havia calat de seguida. Havia vist la meva baixa estatura i potser també el patiment que aquest fet m'havia causat des que era una nena. Em vaig posar les babutxes i em vaig mirar al mirall. Per primera vegada en la meva vida em vaig veure guapa. I alta. La meva silueta s'allargava fins l'infinit, com si fos una imatge distorsionada retornada per un mirall de fira.

No me les vaig treure en tot el viatge. Les babutxes van trepitjar amb airostatat les rajoles del riad, la sorra del desert i la pols de les places.

Me les vaig posar també el primer dia de feina, en tornar a Barcelona. Les companyes de la botiga em van mirar estranyades. No es tractava d'un calçat molt adequat per vendre roba de luxe a clients estrangers. També elles em veien diferent. M'alçava imponent darrere del mostrador i accedia sense dificultat a les prestatgeries més altes. Els compradors es dirigien sempre cap a mi, la noia alta. I jo somreia i els passava les peces de roba més cares.

Per casa també duia les babutxes. El seu taló repicava constantment sobre el terra de parquet. Els veïns de sota van pujar diverses vegades a queixar-se'n. I retirar-les dels meus peus abans de ficar-me en el llit o de dutxar-me suposava un esforç descomunal. Per aquest motiu, vaig decidir deixar de fer-ho.

Cada dia semblava alçar-me més i més sobre el terra i sobre aquells pobres dimonis que hi vivien tan a prop. Mobilitzar la meva enorme alçada sobre les voreres va començar a resultar-me difícil. De camí al treball, sobretot en dies ventosos, em sentia oscil·lar com un pèndul, i vaig començar a pensar amb terror en la possibilitat de desplomar-me sobre el paviment i no ser capaç mai més de posar-me de peu. Vaig buscar feina en una altra botiga prop de casa meva. Només vaig anar-hi dos dies. Al tercer vaig comprovar que havia d'inclinar-me molt per sortir de casa, perquè ja era força més alta que la porta.

Vaig decidir quedar-me a dins. Vivia en una casa petita amb sostres alts i plens de recarregades motllures. Encara tenia una mica de menjar preparat i llaunes en el rebost. – Em queda un poc de temps – vaig pensar mentre em ficava al llit i estirava les cames, que des de feia setmanes sobresortien per sota del llit i deixaven veure les desafiant puntes de les babutxes.

Quan el meu cap va començar a fregar el sostre, arrencant petits trossos de guix que s'embullaven en el meu cabell descuidat, vaig intuir que el final s'apropava. Amb prou feines vaig sortir al jardí i allà em vaig abraçar al castanyer més alt.

Fa dies que l'he superat. Sento les babutxes enfonsar-se més i més en la terra; potser els talons blaus s'han ramificat i s'entrellacen ara amb les arrels dels arbres veïns. Tinc fred, molt de fred. Quan tremolo i oscil·lo tinc la sensació que em precipitaré i m'enfonsaré sense solució en les capes d'aire, com si em llencés en paracaigudes. Els núvols es veuen sòlids i cotonosos però s'esvaeixen quan intento tocar-los. El sol em cega quan surt cada matí i les estrelles semblen burlar-se de mi per la nit. – Mai no arribaràs a nosaltres – imagino que em diuen.

Avui, en la claredat feridora de la lluna plena, he vist una ombra cap a l'est. Una silueta allargada de dona amb el cap cobert amb el que semblava un mocador fosc. Ha estès un braç cap a mi. El vent ha udolat i m'ha portat ecos d'algunes paraules amb accent, les primeres que escolto en molt de temps. - T'esperava, pare va dir que vindries.